

הנושא = תירוץ הגמ' ע"פ התוס'

קושיית הגמ' - פתח בכל {המניח את הכד} וסיים בחבית וואם הוזק בה בעל החבית חייב תירוץ הגמ' - היינו כד היינו חבית, וקמ"ל שאין הולכים אחר רוב, אלא אחר מוחזק.

לטכ המוכר שהוא המוחזק, זוכה ונותן ללוקח כד.

לטכ הלוקח שהוא המוחזק, הוא זוכה, ולכן המקח בטל.

חשוב לדעת!
 הסיבה שהמקח בטל, ואין כופין את המוכר לתת "חבית" מכיוון שבמיקרה לידן המוכר ג"כ מוחזק בחבית, והלוקח מוחזק בכסף, ממילא הוא מוחזק כנגד מוחזק, ולכך המקח בטל, והחידוש הוא שלא אומרים שנילך בתר רוב, ונכריח את הלוקח לתת כסף עבור חבית.

המניח את הכד ובא אחר ונתקל בה ושברה פטור, ואם
הזקק בה בעל החבית חייב בנזקו

חשוב לדעת

הקוסיה הוא רק מדוע
פטור הנתקל, אבל
בעל החבית בוודאי
חייב, אפי' אם אנו
סוברים איבעי עיוני
ומיזל - ועי' חוס'
ד"ה אמאי.

מדוע פטור הנתקל, איבעי ליה לעיוני ומיזל?

עולא
אין דרכן של בני
אדם להתבונן
בדרכים.

רבי יוחנן
"בקרן זוית"
והיות שמונח בקרן זוית
וזה מאל השני שאינו
רואה כלל את החבית,
ומיד כשפונה לכידו הוא
נתקל בה ושברה.

שמואל
מיירי באפילה
ולכן אינו
רואה.

דבי רב
בממלא רשוה"ר כולו
חביות, ולכן היות
שנדחק בין החביות אי
אפשר להיזהר שלא
יזיק.

קושיית רב פפא
א"כ מדוע אינו כתוב
"הסובר" דהרי אין לו
מקום לעבור ולכך
מותר לו לשבור אפילו
לכתחילה.

התירוץ:

אם שברה בכוונה אכן היה ג"כ פטור,
אבל אם ע"י השבירה היה ניזוק אין בעל
החבית חייב לשלם לו, משום שהוא הזיק
לעצמו. ומשנתנו ראתה להביא דוגמא
בה פטור הסובר, ואילו אם ניזוק חייב
בעל החבית.

טבלאות עזר על פרק המניח את הכד

37 כז ע"2 כח ע"א

הנושא = עבד אינש דינא לנפשיה

מקום פסידא לכו"ע עבד אינש דינא לנפשיה, המחלוקת הוא רק כשאין פסידא.
 דעת רב יהודה = היות שאין לו הפסד שילך לכו"ע, ולא יעשה דין תורה לעלמו.
 דעת רב נחמן = אינו כריך להטריח עלמו מכיון שבדין קעבד.

המקרה	ההוכחה	הדחיה
א) בן בג בג אומר אל תיכנס לחצר חברך ליטול את שלך שלא ברשות שמא תראה עליו כגנב אלא שבור את שיניו ואמור לו שלי אני נוטל.	הרי מבואר שיכול להיכנס בבוח ולהוציא את שלו. ומבארים התוס' דמירי שאין לו פסידא, דהרי אסור להיכנס שלא ברשות.	א) בן בג בג הוא דעת יחיד ורבנן חולקים עליו. ב) שבור את שיניו הכוונה בכו"ע. <u>לנחמא אהמ מ"י 22"3 א"כ:</u> 1) מדוע כתוב ואומר לו, הרי כריך לכתוב ואומרים לו. 2) "שלי אני נוטל" שבו אני נוטל מיבעי ליה.
ב) שור שעלה ע"ג חבירו להורגו ובא בעל התחתון ושמט את שלו ונפל עליון ומת פטור	בסתמא מיירי במועד שאין לו הפסד. אם מיירי בתם מדוע ברחף את העליון ומת חייב, הרי יש לו פסידא?	מיירי בתם ויש לו הפסד. שהיה לו לשומטו.
ג) הממלא חצר חבירו כדי יין וכדי שמן בעל החצר משבר ויוצא משבר ונכנס	מדוע משבר ונכנס, שילך מיד לכו"ע?	שובר כדי שיוכל להיכנס ולהביא את שטר זכויותו הנמלאים בבית.
ד) מניין לנרצע שכלו לו ימיו ורבו מסרהב בו לצאת וחבל ועשה בו חבורה שהוא פטור ת"ל לא תקחו כופר לשוב לא תקחו כופר לשוב	מדוע מותר לאדון להלקותו הרי אין לו פסידא? מדוע לא חשש ממנו עד עכשיו.	מיירי בעבד שהוא גנב ויש פסידא. כי עד עכשיו היה אימת האדון עליו. מיירי בעבד שרבו נתן לו שפחה כנענית, ממילא מחויב האדון להלקותו כדי להפרישו מאיסורו.
ה) המניח את הכד ברה"ר ובא אחר ונתקל בה ושברה פטור – ואוקמה רב בממלא רשוה"ר כולה חביות.	טעמא דנתקל הא שברה חייב	אם שברה בכוונה אכן היה ג"כ פטור, אבל אם ע"י השבירה היה ניזוק אין בעל החבית חייב לשלם לו, משום שהוא הזיק לעלמו. ומשנתנו רצתה להביא דוגמא בה פטור השובר ואילו אם ניזוק חייב בעל החבית
ו) מבואר בברייתא על שני אנשים שהתקוטטו, והאשה ניסתה להפריד ביניהם, וע"י זה גרמה לאחד מהם בושות, והדין שצריכה לשלם בושות.	משמע שאפי"א אם אינה יכולה להציל ע"י דבר אחר, והוי ענין שיש לה פסידא, ומ"מ חייבת.	דווקא ביכולה להציל ע"י דבר אחר חייבת. זה גופא כוונת הברייתא שאם אינה יכולה להציל ע"י דבר אחר הוי כשליח ב"ד, ופטורה.
ז) בברייתא מבואר הרי שהיתה דרך הרבים עוברת בתוך שדהו נטלה ונתן להם מן הצד מה שנתן נתן ושלו לא הגיעו	משמע שאע"פ שיש לו הפסד שדורכים בשדהו, מ"מ אסור לו לעשות דין לעצמו.	1) רב זביד = גזירה שמא יתן להם דרך עקומה. 2) רב משרשיא = מיירי שבאמת נתן להם דרך עקומה. 3) רב אשי = דרך מן האד תמיד גרוע, כי זה גורם להרחיק מהאל השני.
ח) מבואר בברייתא בעל הבית שהניח פאה מצד אחד ובאו עניים ונטלו מצד אחר זה וזה פאה	ואי עבד אינש דינא לנפשיה מדוע זה וזה פאה, שיגרש את העניים מהערימה השנייה.	הן הכי נמי שיכול לגרש, רק הוי פאה לענין מעשרות, דהוי כפירות שנהגו בה מנהג הפקר, שפטור ממעשרות.

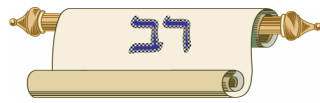
טבלאות עזר על פרק המניח את הכד

39 כח ע"א ע"ב

הנושא = סוגיא דחייב בור

הבלו וב"ש לחבטא

הבלו ולא לחבטא
דקרקע עולם הזיקתו, והוי גרמא.

בין אם הפקיר את הבור ובין אם לא
הפקיר הוא חייב מדין "בור".

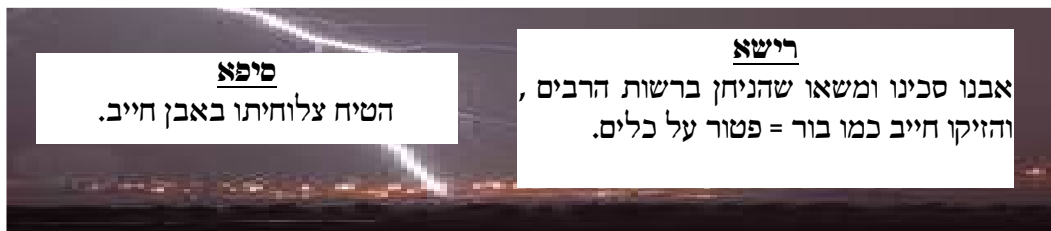
אם הפקיר את הבור חייב מדין
"בור". ואם לא הפקיר את הבור
חייב מדין "ממונו המזיק".

אבנו סכינו ומשאנו שהניחן ברשות
הרבים, בכל האופנים הוי בור
המזיק.

אבנו סכינו ומשאנו שהניחן ברשות
הרבים, הפקירו הוי בור, לא
הפקירו הוי ממונו המזיק.

סיפא
הטיח צלוחיתו באבן חייב.

רישא
אבנו סכינו ומשאנו שהניחן ברשות הרבים,
והזיקו חייב כמו בור = פטור על כלים.

משמע שחייב על כלים ועל כרחק משום
שלא הפקירו וקשה לשמואל שאמר שאם
לא הפקירו הוי ג"כ "בור", וממילא פטור
על כלים.

משמע שכל האופנים חייב כבור,
וקשה לרב שאמר שרק בהפקירו
חייב כבור.

שמואל מתרץ:

מיירי בהפקירו ויש עליה דין "בור", אלא סיפא
כרבי יהודה שמחייב על נזקי כלים בגור.

רב מתרץ:

מיירי רק בהפקירו.

הנושא = סיכום מחלוקת רבי מאיר ורבי יהודה

אינו מתכוין
פטור
אונס פטורים

אינו מתכוין
חייב
אונס חייבים

לרבה

מתכוון הכוונה = מתכוון
להורידו מכתפו ונתקל
והוטחה בכוח, וחייב
משום שנתקל פושע.

גברייתא, מפורש שרבי מאיר ס"ל שאונס פטורים.

קושיית אבי

מתכוון: מתכוון לשבור, והוי אדם המזיק, ולכו"ע חייב. = בשעת נפילה

אינו מתכוין: אינו מתכוון לשבור, אלא הורידו מכתפו, וחולקין האם נתקל פושע.

מתכוון: מתכוון לזכות בחרסיה, והוי כבור שלא הפקיר, ולכו"ע חייב. = לאחר נפילה

אינו מתכוין: אינו מתכוון לזכות, אלא הפקיר.

לאבבי
דבן סדבר
רב אלעזר

בשעת נפילה
לאחר נפילה
אינו מתכוון פטור
לנתקל לאו פושע.
דהפקיר רשותו וזכו
פטור כרב.

בשעת נפילה
לאחר נפילה
אינו מתכוון חייב
לנתקל פושע.
דהפקיר רשותו וזכו
חייב כשמואל.

לעולם ס"ל לרבי יהודה שהפקיר רשותו
וזכו הוי בור. וכאן דווקא פטור דהוי
כמפקיר נזקיו לאחר נפילת אונס.

לרבי יהודה
ס"ל באבבי
וחולק ברבה אהר

הנושא = מפקיר נזקין

איתער עפקיר נזקין = רבי יוחנן ורבי אליעזר, חד אמר חייב, וחד אמר פטור.
בפה פליגי = ג'הו"א: מ"ד חייב כר"מ, ומ"ד פטור כרבנן.
מסקנא: מ"ד כרבנן, ומ"ד חייב, משום דס"ל שדוקא במפקיר נזקין של אונס פטור

מה דעת רבי אליעזר

ההוכחה שס"ל שמפקיר נזקין פטור
ההופך את הגלגל ברה"ר והוזק בהן
אחר חייב בנזקין ואמר ר"א לא שנו
אלא שנתכוין לזכות בהן אבל לא
נתכוין לזכות בהן פטור.

ההוכחה שס"ל שמפקיר נזקין חייב
דאמר רבי אלעזר משום רבי ישמעאל
שני דברים אינן ברשותו של אדם ועשאו
הכתוב כאילו הן ברשותו ואלו הן "בור
ברשות הרבים" וחמין משש [שעות]
ולמעלה.

סתירא

משמע שאם לא נתכוין לזכות פטור,
משום שבור שהפקיר פטור.

וברייתא זו מוכרת להיות במפקיר נזקין דהרי
מבואר "כאילו" הן ברשותו, משמע שאינו שלו
ממש.

שהחזירה למקומה
היות שהחזירה וגם לא נתכוין לקנותה הוי כאילו
לא כרה מעולם
ורבינא מבאר דבריו דהוי כמו מי שמלא בור
מגולה וכסהו, וחזר וגלחו.

קושיית מר זוטרא

אין הראיה דומה לנידון, דגבי בור לא נסתלק מעשה ראשון, ובנידון
ידון דומה למלא בור פתוח וסותמו, וחזר וחופרו, לנסתלקו מעשה
ראשון, ומכיוון שהגביה את הגלגל זכה בה לגמרי, וממילא השני
מחויב לגמרי.

שהגביהו פחות מג', לכך דוקא בנתכוון לזכות הוי בורו.

הנושא = סיכום מהלך הגמ' האם משנתינו כרבי יהודה

המוציא תבנו וקשו לרה"ר לזבלים והזוק בהם אחר חייב בנזקו

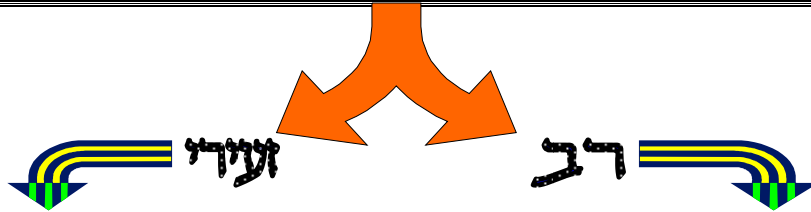
המשנה כרבי יהודה	המשנה אינה כרבי יהודה	
	רבי יהודה מתיר בגרייתא להוציא את התבן והקש לרשות הרבים כדי שישתפסף ברגלי אדם, והגמ' הביעה שמה שמתיר רבי יהודה היינו שאם הזיק אינו צריך לשלם.	שלב א'
מה שרבי יהודה מתיר היינו רק לעניין היתר להניח, אבל אם הזיק חייב לשלם ¹ .		שלב ב'
	במשנה לקמן מבי' שדעת רבי יהודה שבגנר חנוכה פטור, מפני שהוא ברשות. משמע שבגלל שבי"ד נתנו רשות הרי הוא פטור, כמור"כ לעינינו אם יש לו רשות להוציא יהיה פטור, ודלא כמשנתנו	שלב ג'
מפני שיש לו רשות הכוונה רשות מלווה, אבל סתם רשות בי"ד אינו סיבה לפטור, כי בי"ד נתנו רק רשות להניח, אבל מ"מ חייב לשמור שלא יזיק.		שלב ד'
	בגרייתא מפורש שלרבי יהודה פטור: כל אלו שאמרו מותרין לקלקל ברה"ר והזיקו חייבין לשלם ר' יהודה פוטר.	שלב ה'
רב נחמן מתרץ להמשנה מיירי שלא בשעת הולאת זבלים, ולכך חייב. ובגרייתא שפוטר מיירי שהוליא בשעת הולאת זבלים. ורב אשי מתרץ במשנה דחייב מיירי בחבון וקש שמחליקים, לכך קנסו. ובגרייתא דפטור מיירי בזבלים שאינם מחליקים כ"כ, לכך לא קנסו, ופטור ² .		שלב ו'

¹ ע"י בתוס' שהקשו האיך יתכן לומר שמשנתנו אליבא דרבי יהודה, הלא מפורש במשנה כל הקודם בהן זכה, ותירץ שצריך לומר לפי מהלך הגמ' שכוונת המשנה כל הקודם בהם זכה היינו אם השהה אותם לאחר שלושים יום, כל הקודם בהם זכה. וע"י בראשונים שבשטמ"ק שתירצו שמייירי לאחר הנזק, והיות שהזיק הופקר. וע"י בנחלת דוד.

² ולפי"ז מה שכתוב במשנה נר חנוכה פטור מפני שהוא ברשות, הכוונה "ברשות בי"ד", ואין צריך לדחוק משום רשות מצווה.

משנה
המוציא את תבנו ואת קשו לרשות הרבים לזבלים, וחזק בהן אחר, חייב בנזקו, וכל הקודם בהן זכה.

זכה בשבחן אבל לא בגופן (וצריך להחזיר דמי הגוף).
לא קנסו גופן משום שבחן⁵

זכה בין בגופן ובין בשבחן³.
קנסו גופן משום שבחן⁴

ומבאר רב נחמן שהמחלוקת הוא רק בדבר שמטביח ברשות הרבים כגון תבן וקש, אבל בדבר שאינו מטביח, כרשו"ה כגון גלל לכו"ע לא גזרו על הגוף, ואסור לזכות בהן.

הגמ' מנסה להוכיח ממשנתנו בזעירי

הדחיה	משנתנו בזעירי	
היות ותחילת המשנה מבואר שכל הקודם בהם זכה, כוונת המשנה שגם לסיום המשנה לעניין הגללים ג"כ כל הקודם בהם זכה.	שנינו במשנה החופף את הגלל ברשות הרבים הוזק בהן אחר חייב בנזקו. משמע שרק לעניין נזקין הוא חייב, אבל לא כחוב כל הקודם בהם זכה ³ .	שלב א'
כוונת האסורין משום גזל היינו על כל המשנה, ובאופן שכבר זכה בהם אחר, אסור לאיש אחר לקחת ממנו את הזבלים.	בהמשך הברייתא שמבארת את המשנה מבואר: ואסורין משום גזל. ממילא מובן שחכמים לא הפקידו את הזבלים.	שלב ב'
לכך הגמ' מחדשת שלעניין גלל אין בכלל מחלוקת בין זעירי לרב, משום שרק בדבר שיש שבה סובר זעירי שקנסו גופן אטו שבחן, אבל בדבר שאין שבה לא גזרו ⁷ .	בברייתא מבואר: המוציא תבנו וקשו לרה"ר לזבלים וחזק בהן אחר – חייב בנזקו, וכל הקודם בהן זכה, ומותר משום גזל, והחופף את הגלל לרה"ר וחזק בהן אחר – חייב, ואסור משום גזל. א"כ ראינו להדיא שיש חילוק בין תבן לקש.	שלב ג'

³ כשמניחים את הקש עמ"ל שידרסו אותו בני אדם, יש את עצם הזבל שהוא שווה קודם שדרסו אותו, והוא נקרא "גוף", והתוספת שווי במה שבני אדם דרסו אותו, נקרא "שבח".

⁴ כשחכמים קנסו את המוציאים תבנם וקשתם לרשות הרבים, קנסו את הגוף כדי שלא יבואו להוציאם כדי להשיבוח.

⁵ כי רק לגבי השבח שנעשה באיסור שייך לקנסו, אבל על הגוף שהוא שלו גם קודם האיסור לא קנסו.

⁶ ובגללי בהמה לא שייך שבח, כי שימוש בגללי בהמה הוא לזבל את השדות, ממילא מושבח ועומד הוא, לכן אם לא קנסו גופן לא שייך לקנסו את הזבל.

⁷ משום שכל הסיבה שגזרו חז"ל הוא כדי שלא יוציא, ממילא בדבר שיש בו שבח הדרך להוציאו, ולכך גזרו בו חכמים. אבל בדבר שאין בו שבח אין הדרך להוציאו לרשות הרבים, לכן לא גזרו בו חכמים.

שטר שכתוב בו ריבית, את הריבית לכו"ע אסור לגבות, ומחלוקת תנאים הוא, האם את הקרן אפשר לגבות?⁸

רבי מאיר ← **רבנן**

גובין את הקרן.
בזעירי שלא קנסו
גופן אטו שבחן

אין גובין את הקרן.
כרב שקנסו גופן
אטו שבחן

גם רב יכול לסבור כרבנן
ודווקא כאן לא קנסו גופן אטו שבחן, משום
שהקרן אין בו שום איסור, אבל תבן והש שגם
הקרן מזיקים, לכך קנסו גם גופן.

גם זעירי יכול לסבור כר"מ.
דווקא בריבית קנסו משום שבעת הכתיבה
כבר נעשתה העבירה, לכך קנסו כאן גופן
אטו שבחן. אבל כאן בשעת ההנחה אין כאן
עבירה, משום שמי אומר שיהיה נזק.

משנתנו המוציא תבנו וקשו לרשות הרבים לזבלים.
לכאן דברי ת"ק אינם מובנים: המוציא תבנו וקשו לרה"ר לזבלים והזק בהן אחר
- חייב בנזקו, וכל הקודם בהן זכה, ואסורין משום גזל.
ממ"נ אי כל הקודם בהם זכה, מדוע אסורין משום גזל? אללא ע"כ הביאור הוא כך:

ת"ק ← **רשב"ג**

כל הקודם זכה [בשבחן] ומותרין משום גזל [בגוף]
כרב

כל הקודם זכה [בשבחן] ואסורין בגזל [בגוף]
כזעירי

לזעירי ודלוי הוי מחלוקת תנאים, והוא סובר כת"ק ולא כרשב"ג.
אבל לרב לכו"ע קנסו גופן משום שבחן, ורק חלקו האם הוא הלכה ומורין כן, וזה הביאור במשנה:

לת"ק	כל הקודם זכה	ואסורין משום גזל
	אם תפס אין מוליאין מידו	אם בא לשאול אין מתירין לו
לרשב"ג	כל הקודם זכה	ומותרים משום גזל
	אם תפס אין מוליאין מידו	אם בא לשאול מתירין לו

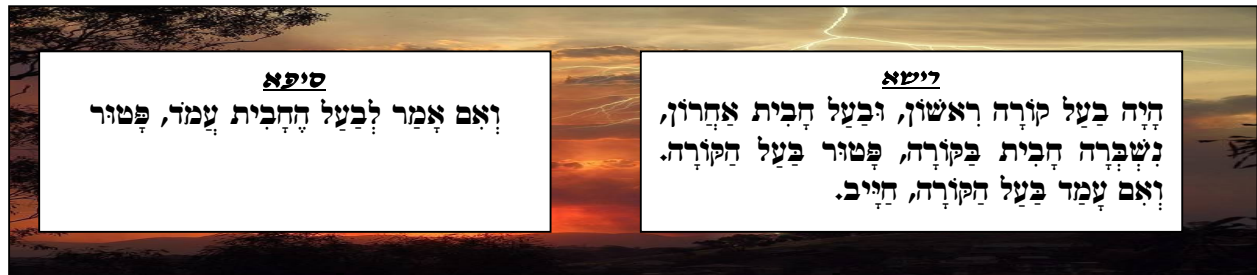
⁸ משום שגם בעניין זה עצם הקרן לא נעשתה בעבירה, הרווח נעשתה בעבירה.

עשנה

שני קדרין שהיו מהלכין זה אחר זה, ונתקל הראשון ונפל, ונתקל השני בראשון, הראשון חייב בנזקי שני:

לר"מ דס"ל שנתקל פושע⁹ מובן מדוע הראשון חייב, דהרי נתקל פושע. לחכמים דס"ל נתקל לאו פושע אינו מובן מדוע חייב, הרי ס"ל נתקל לאו פושע. תירוץ רבי יוחנן = כאן רבנו מודים כי מיירי באופן שהיה יכול לקום, והשתהה מלקום, ולכן הוא פושע. דעת רב נחמן = אפי' באופן שלא היה יכול לקום, מ"מ הסיבה בעבורה הוא חייב כי היה לו להזהר.

לא היה יכול לעמוד		היה יכול לעמוד	
לא היה יכול להזהר	היה יכול להזהר	לכו"ע חייב, משום דהוי פושע	רבי יוחנן
לכו"ע פטור	פטור, משום שהיה טרוד בנפילתו		רבי נחמן
	חייב משום שהיה לו להזהר		

בסתמא מיירי כשעמד לכתף דהוי אורחיה, ומ"מ חייב משום שהיה לו להזהר.

קושיא א'

התירוץ

מיירי כשעמד לפוש דהוי פשיעה, ולכך חייב.

קושיא ב'

אם הרישא מיירי שעמד לפוש ולכך חייב, היה לו בסיפא לומר חידוש יותר גדול שאם עמד לכתף פטור אפילו שלא הזהיר.

התירוץ

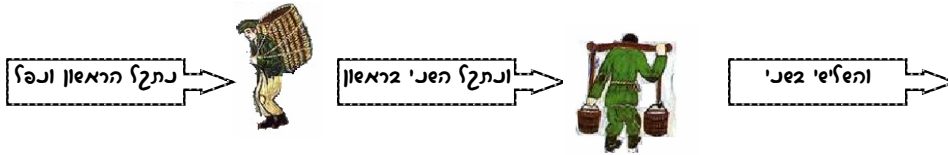
התנא רצה לומר חידוש יותר גדול שאפי' באופן שפשע מ"מ אם הזהיר פטור.

⁹ המושג "נתקל פושע הוא" הכוונה אדם שנפל ברחוב, האם אנו דנים אותו כאונס "כי מה הוא יעשה שנפל", או שהוא פושע, כי אדם אמור לשמור על עצמו שלא יפול.

טבלאות עזר על פרק המניח את הכד

קושיא מסוגיא מהקדרין והזגגין

הקדרין והזגגין שהיו מהלכין זה אחר זה

בסתמא מיירי שלא היה לו לעמוד ומ"מ חייב משום שהיה לו להזהיר.

קושיא א'

התירוץ

מיירי שהיה לו לעמוד, ולכך חייב.

אם הרישא מיירי שהיה לו לעמוד ולכך חייב, היה לו בסיפא לחלק באותו עניין ולומר שאם לא היה לו לעמוד פטור..

קושיא ב'

התירוץ

התנא רצה לומר חידוש יותר גדול שאפי' באופן שהיה לו לעמוד מ"מ אם הזהיר פטור.

ביאור		לשון חגמ'
<u>הנ'</u> נפל והזיק = חייב כליו נפלו והזיקו = פטור	<u>הראשון</u> נפל והזיק = חייב כליו נפלו והזיקו = חייב	אמר רבא ראשון חייב בנזקי שני בין בנזקי גופו בין בנזקי ממונו שני חייב בנזקי שלישי בנזקי גופו אבל לא בנזקי ממונו
<p>אי נתקל פושע = השני פושע בנפילתו, והוי ככורה בידיים, וממילא הוא כריך ג"כ להתחייב בכליו שהזיקו.</p> <p>אי נתקל לאו פושע = הנפילה הוי אונס, וא"כ כולם פטורים, ואפילו בגופם שהזיקו.</p>		ממה נפשך אי נתקל פושע הוא שני נמי ליחייב אי נתקל לאו פושע הוא אפילו ראשון נמי ליפטר
<p>לכ"ע נתקל פושע, ודוקא בנתקל בעצמו הראשון פושע ב: גופו = נתקל פושע. ממונו = נתקל פושע השני פושע ב: גופו = היה לו לעמוד ממונו = אינו פושע כי טוען האי בור לאו אנא כרתיה</p>		ראשון ודאי פושע הוא שני אגופו מחייב דהוה לו לעמוד ולא עמד אממונו פטור דא"ל האי בירא לאו אנא כרתיה
הקושיות		
<p>מיתבי בולן חייבין על נזקי גופן ופטורין על נזקי ממונן מאי לאו אפי' ראשון לא לבר מראשון והא כולם קתני אמר רב אדא בר אהבה בולן הניזקין האי מאי אי אמרת בשלמא אפילו ראשון היינו דקתני בולן אלא אי אמרת לבר מראשון מאי בולן ליתני הניזקין</p>		
<p>(1) לכ"ע נתקל לאו פושע. – והפשיעה הוא רק באופן שהיה לו לעמוד. (2) גם הראשון וגם השני ממונס שהזיקו פטורים, דהרי נתקל לאו פושע. (3) גופו וממונו הכוונה לגופו וממונו של הניזק. הראשון פושע מאד, ולכך גופו נהפך להיות לאדם המזיק, וחייב בין שהזיק ממונו של השני. השני אינו פושע כ"כ, ולכך גופו נהפך להיות לבור, ולכך חס הזיק ממונו של השני פטור, מטעם שבור פטור על כלים.</p>		אלא אמר רבא ראשון חייב בין בנזקי גופו דשני בין בנזקי ממונו דשני ושני חייב בנזקי שלישי בנזקי גופו אבל לא בנזקי ממונו מ"ט דהוה ליה בור ולא מיצינו בור שחייב בו את הכלים
הקושיות		
<p>הניחא לשמואל דאמר כל תקלה בור הוא אלא לרב דאמר אי אפקריה אין אי לא לא מאי איבא למימר</p>		
<p>חוזרים לתירוץ א', ומה שכתוב בדרייתא פטורים על נזקי ממונס, אין הכוונה ממונס שהזיקו גוף, אלא ממונו שהזיק ממונו, ופטור מטעם שבור פטור על כלים. אבל בדברי רבא, ממונס שהזיקו הכוונה ממונו שהזיק גוף.</p>		לעולם כדאמר מעיקרא ודקשיא לך בולן חייבין תרגמה רב אדא בר מניומי קמיה דרבינא שהזיקו כלים בכלים